

“मीठे बच्चे- ज्ञानको धारणाको साथ-साथै सत्ययुगी राजाईको लागि याद र पवित्रताको बल पनि जम्मा गर ।”

प्रश्न:- अहिले तिमी बच्चाहरूको पुरुषार्थको लक्ष्य के हुनुपर्छ ?

उत्तर:- सधैं खुशीमा रहने, धेरै-धेरै मीठो बन्ने, सबैलाई प्रेमले चलाउने... यही तिम्रो पुरुषार्थको लक्ष्य होस् । यसैबाट तिमी सर्व गुण सम्पन्न १६ कला सम्पूर्ण बन्नेछौ ।

प्रश्न:- जसको कर्म श्रेष्ठ छ, उनको निशानी के हुन्छ ?

उत्तर:- उनीहरूद्वारा कसैलाई पनि दुःख पुग्दैन । जसरी बाबा दुःख-हर्ता सुख-कर्ता हुनुहुन्छ, त्यस्तै श्रेष्ठ कर्म गर्नेवाला पनि दुःख-हर्ता सुख-कर्ता हुन्छन् ।

गीत:- छोड भी दे आकाश सिंहासन... ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले गीत सुने । यो मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू कसले भन्यो ? दुवै बाबाले भन्नुभयो । निराकारले पनि भन्नुभयो, साकारले पनि भने । यसैले यिनलाई भनिन्छ बापदादा । दादा हुन् साकारी । अब यो गीत त भक्तिमार्गको हो । बच्चाहरूले जान्दछन्- बाबा आउनुभएको छ । बाबाले सारा सृष्टि चक्रको ज्ञान बुद्धिमा बसाउनुभएको छ । तिमी बच्चाहरूको पनि बुद्धिमा छ- हामीले ८४ जन्म पूरा गर्नुपर्छ, अब नाटक पूरा हुँदैछ । अब हामी पावन बन्नु छ, योग वा यादबाट । याद र ज्ञान, यो त हर कुरामा चल्छ । बेरिस्टरलाई अवश्य याद गर्छन् (कानूनका विद्यार्थीले) र उसबाट ज्ञान लिन्छन् । यसलाई पनि योग र ज्ञानको बल भनिन्छ । यहाँ त छ नयाँ कुरा । त्यस योग र ज्ञानबाट हदको बल मिल्छ । यहाँ यस योग र ज्ञानबाट बेहदको बल मिल्छ किनकि सर्वशक्तिमान् अधिकारी हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म ज्ञानको सागर पनि हुँ । तिमी बच्चाहरूले अब सृष्टि चक्रलाई जानिसकेका छौ । मूल वतन, सूक्ष्मवतन.... सबै याद छ । जुन ज्ञान बाबामा छ, त्यो पनि मिलेको छ । त्यसैले ज्ञानलाई पनि धारण गर्नुपर्छ र राजाईको लागि बाबा बच्चाहरूलाई योग र पवित्रता पनि सिकाउनुहुन्छ । तिमी पवित्र पनि बन्छौ । बाबाबाट राजाई पनि लिन्छौ । बाबाले आफूभन्दा पनि ठूलो पद दिनुहुन्छ । तिमीले ८४ जन्म लिंदा-लिंदा पद गुमाउँछौ । यो ज्ञान तिमी बच्चाहरूलाई अहिले मिल्दछ । उँचभन्दा उँच बन्ने ज्ञान उँचभन्दा उँच बाबाद्वारा मिल्छ । बच्चाहरू जान्दछन्- अहिले हामी जसरी बापदादाको घरमा बसेका छौं । यी दादा (ब्रह्मा) माता पनि हुन् । उहाँ बाबा त अलग हुनुहुन्छ, बाँकी यी माता पनि हुन् । तर यो पुरुष (मेल) को चोला हुनाले फेरि माता नियुक्त गरिन्छ, यिनलाई पनि एडप्ट गरिन्छ । उनीबाट फेरि रचना भएको छ । रचना पनि हो एडप्टेड । बाबाले बच्चाहरूलाई एडप्ट गर्नुहुन्छ, वर्सा दिनको लागि । ब्रह्मालाई पनि एडप्ट गरिएको हो । प्रवेश गर्नु वा एडप्ट गर्नु कुरा एउटै हो । बच्चाहरूले सम्झन्छन् र सम्झाउँछन् पनि, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सबैलाई यही सम्झाउनु छ- हामीले आफ्ना परमपिता परमात्माको श्रीमत्तमा यस विश्वलाई फेरि सर्वश्रेष्ठ बनाउँछौं, त्यसैले स्वयं पनि बन्नुपर्छ । आफूलाई देख्नु छ- हामी श्रेष्ठ बनेका छौं ? कुनै भ्रष्टाचारको काम गरेर कसैलाई दुःख त दिदैनौ ? बाबा भन्नुहुन्छ- म त आएको छु बच्चाहरूलाई सुखी बनाउन, त्यसैले तिमीले पनि सबैलाई सुख दिनु छ । बाबा कहिल्यै पनि कसैलाई दुःख दिन सक्नुहुन्न । उहाँको नाम नै हो दुःख-हर्ता सुख कर्ता । बच्चाहरूले आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ- मनसा, वाचा, कर्मणा हामी कसैलाई दुःख त दिदैनौ ? शिव बाबा कहिल्यै कसैलाई दुःख दिनुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ म कल्प-कल्प तिमी बच्चाहरूलाई यो बेहदको कहानी सुनाउँछु । अब तिम्रो बुद्धिमा छ- हामी आफ्नो घरमा जानेछौं फेरि नयाँ दुनियाँमा आउनेछौं । अहिलेको पढाइ अनुसार अन्त्यमा तिमी ट्रान्सफर (स्थानान्तर) हुनेछौ । फर्केर घरमा गएर फेरि नम्बरवार पार्ट बजाउन आउनेछौ । यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ ।

बच्चाहरूले जान्दछन्- अहिले जुन पुरुषार्थ गछौं त्यही पुरुषार्थ तिम्रो कल्प-कल्पको लागि सिद्ध हुनेछ । पहिला-पहिला त सबैको बुद्धिमा बसाउनु छ- रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञानलाई बाबा बाहेक कसैले पनि जान्दैनन् । उँचभन्दा उँच बाबाको नाम नै गुम गरिदिएका छन् । त्रिमूर्ति नाम त छ, त्रिमूर्ति मार्ग पनि छ, त्रिमूर्ति हाउस (घर) पनि छ । त्रिमूर्ति भनिन्छ- ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई । यी तीनैका रचयिता जो शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँ मुख्यको नाम नै गुम गरिदिएका छन् । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौं- उँचभन्दा उँच हुनुहुन्छ शिवबाबा, फेरि छन् त्रिमूर्ति । बाबाबाट हामी बच्चाहरू यो वर्सा लिन्छौं । बाबाको ज्ञान र वर्सा, यो दुवै स्मृतिमा रह्यो भने सधैं हर्षित रहनेछौ । बाबाको यादमा रहेर तिमीले कसैलाई पनि ज्ञानको तीर लगायौ भने राम्रो असर पर्छ । उसमा शक्ति आउँदै जानेछ । यादको यात्राबाट नै शक्ति मिल्छ । अहिले शक्ति गुमेको छ किनकि आत्मा पतित तमोप्रधान भइसकेको छ । हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनौं- अब मुख्य फिक्री यही राख्नु छ । मन्मनाभवको अर्थ पनि यही हो । गीता जुन

पढ्छन्, उनीहरूसँग सोध्नुपर्छ- मन्मनाभवको अर्थ के हो ? यो कसले भनेको हो- मलाई याद ग्यौ भने वर्सा मिल्नेछ ? नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्ने कोही कृष्ण त होइनन् । उनी त राजकुमार (प्रिन्स) हुन् । यो त गायन छ ब्रह्माद्वारा स्थापना । अब गर्ने-गराउनेवाला को हो ? यो भुलिसकेका छन् । उहाँको लागि सर्वव्यापी भन्छन् । भन्दछन्- ब्रह्मा-विष्णु-शंकर आदि सबैमा उहाँ नै हुनुहुन्छ । अब यसलाई भनिन्छ अज्ञान । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई ५ विकाररूपी रावणले कति बेसमझ बनाएको छ । तिमी जान्दछौ- अवश्य हामी पनि पहिला यस्तै थियौं । हो, पहिला उत्तमभन्दा उत्तम पनि हामी नै थियौं । फेरि तल गिरेर महान् पतित बन्यौं । शास्त्रमा देखाइएको छ- राम भगवान्ले बाँदरको सेना लिए, यो पनि ठीक छ । तिमी जान्दछौ- हामी अवश्य बाँदर जस्तै थियौं । अहिले महसुसता आउँछ यो हो नै भ्रष्टाचारी दुनियाँ । एक-अर्कालाई गाली गरेर काँडा लगाइरहन्छन् । यो हो काँडाको जंगल । त्यो हो फूलको बगैँचा । जंगल धेरै ठूलो हुन्छ । बगैँचा धेरै सानो हुन्छ । बगैँचा ठूलो हुँदैन । बच्चाहरूले सम्झन्छन्- अवश्य यस समय यो धेरै ठूलो काँडाको जंगल हो । सत्ययुगमा फूलको बगैँचा कति सानो हुन्छ । यो कुरा तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्झन्छौ । जसमा ज्ञान र योग छैन, सेवामा तत्पर छैनन् भने फेरि मनमा त्यति खुशी पनि रहँदैन । दान गर्नाले मनुष्यलाई खुशी हुन्छ । सम्झन्छन्- यसले पूर्व जन्ममा दान-पुण्य गरेको थियो तब राम्रो जन्म मिलेको हो । कोही भक्त हुन्छन्, सम्झन्छन्- असल भक्तको घरमा गएर जन्म लिनेछौं । राम्रो कर्मको फल पनि राम्रो मिल्छ । बाबा बसेर कर्म-अकर्म-विकर्मको गति बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । दुनियाँले यी कुराहरूलाई जान्दैनन् । तिमी जान्दछौ- अहिले रावण राज्य हुनाले मनुष्यहरूको कर्म सबै विकर्म बन्दछ । पतित त बन्नु नै छ । ५ विकारको सबैमा प्रवेशता छ । हुन त दान-पुण्य आदि गर्छन्, अल्पकालको लागि त्यसको फल मिल्छ । फेरि पनि पाप त गर्छन् नै । रावण राज्यमा जति पनि लेन-देन हुन्छ, त्यो हुन्छ नै पापको । देवताहरूको अगाडि कति स्वच्छताले भोग लगाउँछन् । स्वच्छ बनेर आउँछन् तर केही पनि जान्दैनन् । बेहदका बाबालाई पनि कति ग्लानि गरिएको छ । उनीहरू सम्झन्छन् यो त हामी महिमा गर्छौं- ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ, तर बाबा भन्नुहुन्छ यो यिनीहरूको उल्टो मत हो ।

तिमी पहिला-पहिला बाबाको महिमा सुनाउँछौ- उँचभन्दा उँच भगवान् एक हुनुहुन्छ, हामी उहाँलाई नै याद गर्छौं । राजयोगको लक्ष्य-उद्देश्य पनि सामुन्ने खडा छ । यो राजयोग बाबाले नै सिकाउनुहुन्छ । कृष्णलाई बाबा भनिदैन, उनी त बच्चा हुन्, शिवलाई बाबा भनिन्छ । उहाँको आफ्नो देह छैन । यो, मैले लोनमा लिन्छु, यसैले यिनलाई बापदादा भन्छन् । उहाँ हुनुहुन्छ उँचभन्दा उँच निराकार बाबा । रचनालाई रचनाबाट वर्सा मिल्न सक्दैन । लौकिक सम्बन्धमा बच्चाहरूलाई बाबाबाट वर्सा मिल्छ । बच्चीलाई त मिल्न सक्दैन ।

अहिले बाबाले सम्झाउनुभएको छ- तिमी आत्माहरू मेरा सन्तान हो । प्रजापिता ब्रह्माका बच्चा-बच्चीहरू हो । ब्रह्माबाट वर्सा मिल्दैन । बाबाका बनेपछि नै वर्सा मिल्न सक्छ । उहाँ बाबा तिमी बच्चाहरूको सम्मुख बसेर सम्झाउनुहुन्छ । यसको कुनै शास्त्र बन्न सक्दैन । हुन त तिमी लेख्छौ, साहित्य छपाउँछौ फेरि पनि टीचर सिवाय त कसैले सम्झाउन सक्दैन । टीचर विना किताबबाट कसैले बुझ्न सक्दैनन्, अब तिमी हो रूहानी टीचर । बाबा हुनुहुन्छ बीजरूप, उहाँसँग सारा वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ । टीचरका रूपमा बसेर तिमीलाई सम्झाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई त सधैं खुशी हुनुपर्छ- हामीलाई सुप्रिम (सर्वश्रेष्ठ) बाबाले आफ्नो बच्चा बनाउनुभएको हो, उहाँले हामीलाई टीचर बनेर पढाउनुहुन्छ । सच्चा सत्गुरु पनि हुनुहुन्छ, साथमा लिएर जानुहुन्छ । सर्वका सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ । सबैभन्दा उँच बाबा नै हुनुहुन्छ जसले हामीलाई हरेक ५ हजार वर्ष पछि वर्सा दिनुहुन्छ । उहाँको शिवजयन्ती मनाउँछन् । वास्तवमा शिवको साथमा त्रिमूर्ति हुनुपर्छ । तिमी त्रिमूर्ति शिवजयन्ती मनाउँछौ । केवल शिवजयन्ती मनाउनाले कुनै कुरा सिद्ध हुँदैन । बाबा आउनुहुन्छ अनि ब्रह्माको जन्म हुन्छ । बच्चा बने, ब्राह्मण बने र लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने छ । बाबा स्वयम् आएर स्थापना गर्नुहुन्छ । लक्ष्य-उद्देश्य पनि बिलकुल स्पष्ट छ, केवल कृष्णको नाम राख्नाले सारा गीताको महत्त्व गयो । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । यो भूल फेरि पनि हुने नै छ । खेल नै सारा ज्ञान र भक्तिको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, सुखधाम शान्तिधामलाई याद गर । अल्फ र बे, कति सरल छ । तिमी कसैलाई पनि सोध्न सक्छौ- मनमनाभवको अर्थ के हो ? त्यसपछि हेर के भन्नेछन् ? भन- भगवान् कसलाई भनिन्छ ? उँचभन्दा उँच भगवान् हुनुहुन्छ नि । उहाँलाई सर्वव्यापी कहाँ भनिन्छ र ? उहाँ त सबैका पिता हुनुहुन्छ । अब त्रिमूर्ति शिवजयन्ती आउँछ । तिमीले त्रिमूर्ति शिवको चित्र निकाल्नुपर्छ । उँचभन्दा उँच हुनुहुन्छ शिव, फेरि सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मा, विष्णु, शंकर । उँचभन्दा उँच हुनुहुन्छ शिव बाबा । उहाँले विश्वलाई स्वर्ग बनाउनुहुन्छ ।

उहाँको जयन्ती तिमी किन मनाउँदैनौ ? अवश्य विश्वलाई वर्सा दिनुभएको थियो । उनको राज्य थियो । त्यसैले त तिमीलाई आर्य समाजीहरूले पनि मदत दिन्छन् किनकि उनीहरू पनि शिवलाई मान्दछन् । तिमीले आफ्नो भण्डा फहराऊ । एकातिर त्रिमूर्ति सृष्टि चक्र (गोला), अर्कातिर कल्पवृक्ष । तिम्रो भण्डा वास्तवमा यो हुनुपर्छ । बन्न त सक्छ नि । भण्डा फहराऊ जुन सबैले देखून् । सारा ज्ञान (समझानी) यसमा छ । कल्पवृक्ष र ड्रामा— यिनमा बिलकुल स्पष्ट (क्लीयर) छ । सबैलाई थाहा हुनेछ हाम्रो धर्म फेरि कहिले हुनेछ । आफैले आ-आफ्नो हिसाब निकाल्नेछन् । सबैलाई यस चक्र र वृक्ष बारे सम्झाउनु छ । क्राइस्ट कहिले आए ? यति समयसम्म त्यो आत्मा कहाँ छ ? अवश्य भन्नेछन्— निराकारी दुनियाँमा छ । हामी आत्माहरू रूप बदलेर यहाँ आएर साकार बन्छौं । बाबालाई पनि भनिन्छ नि— हजुर पनि रूप बदलेर साकारमा आउनुहोस् । आउनुहुन्छ त यहीँ नै । सूक्ष्म वतनमा त आउनुहुन्न । जसरी हामी रूप बदलेर पार्ट खेल्छौं, हजुर पनि आउनुहोस् आएर राजयोग सिकाउनुहोस् । राजयोग हो नै विश्वलाई स्वर्ग बनाउने । यो त बडो सहज कुरा हो । बच्चाहरूमा सोख चाहिन्छ । धारणा गरेर अरूलाई गराउनुपर्छ । त्यसको लागि लेखापढी (पत्र-व्यवहार) गर्नुपर्छ । बाबा आएर विश्वलाई स्वर्ग बनाउनुहुन्छ । भनिन्छ पनि, अवश्य क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला भारतवर्ष स्वर्ग थियो । त्यसैले त्रिमूर्ति शिवको चित्र सबैलाई पठाउनुपर्छ । त्रिमूर्ति शिवको टिकट बनाउनुपर्छ । यी टिकट बनाउनेहरूको पनि विभाग हुन्छ । दिल्लीमा त धेरै पढे-लेखेका छन् । यो काम गर्न सक्छन् । तिम्रो राजधानी (क्यापीटल) पनि दिल्ली नै हुनेछ । पहिला दिल्लीलाई परिस्तान भन्दथे । अहिले त कब्रिस्थान छ । त्यसैले यी सबै कुरा बच्चाहरूको बुद्धिमा आउनुपर्छ ।

अब तिमीहरू सधैं खुशीमा रहनु छ, धेरै मीठो बन्नु छ । सबैलाई प्रेमले चलाउनुपर्छ । सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण बन्ने पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । तिम्रो पुरुषार्थको यही लक्ष्य हो तर अहिलेसम्म कोही पनि बनेका छैनन् । अब तिम्रो चढ्ती कला हुँदै जान्छ । बिस्तारै-बिस्तारै चढ्छौ । त्यसैले बाबा हर प्रकारले शिवजयन्तीमा सेवा गर्ने इशारा दिइरहनुहुन्छ जसबाट मानिसहरूले सम्झनेछन्— अवश्य यिनीहरूको ज्ञान त श्रेष्ठ छ । मनुष्यहरूलाई सम्झाउन कति मेहनत लाग्छ । मेहनत विना राजधानी कहाँ स्थापना हुन्छ र ! चढ्छन्, गिर्छन् फेरि चढ्छन् । बच्चाहरूलाई पनि कुनै न कुनै तुफान त आउँछ । मूल कुरा हो यादको । यादबाट नै सतोप्रधान बन्नु छ । ज्ञान त सरल छ । बच्चाहरूले धेरै मीठोभन्दा मीठो बन्नु छ । लक्ष्य-उद्देश्य त सामुन्ने खडा छ । यी (लक्ष्मी-नारायण) कति मीठा छन् । यिनीहरूलाई हेरेर कति खुशी हुन्छ । हामी विद्यार्थीहरूको यो लक्ष्य-उद्देश्य छ । पढाउनेवाला हुनुहुन्छ भगवान् । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाद्वारा प्राप्त ज्ञान र वर्सालाई स्मृतिमा राखेर सधैं हर्षित रहनु छ । ज्ञान र योग छ भने सेवामा तत्पर रहनु छ ।
- २) सुखधाम र शान्तिधामलाई याद गर्नु छ । यी देवताहरू जस्तो मीठो बन्नु छ । अपार खुशीमा रहनु छ । रूहानी टीचर बनेर ज्ञानको दान गर्नु छ ।

वरदानः—

निराशा (होपलेस) मा पनि आशा (होप) पैदा गर्ने सच्चा परोपकारी, सन्तुष्टमणि भव

त्रिकालदर्शी बनेर हर आत्माको कमजोरीलाई चिनेर, उनको कमजोरीलाई स्वयं धारण गर्नु वा वर्णन गर्नुको बदला कमजोरीरूपी काँडालाई कल्याणकारी स्वरूपबाट समाप्त गर, काँडालाई फूल बनाउनु, स्वयं पनि सन्तुष्टमणि समान सन्तुष्ट रहनु र सबैलाई सन्तुष्ट गर्नु, जसलाई सबैले निराशा देखाउँछन्, यस्ता व्यक्ति वा यस्तो स्थितिमा सधैंको लागि आशाको दीपक जगाउनु अर्थात् निराशलाई शक्तिशाली बनाइदिनु— यस्तो श्रेष्ठ कर्तव्य गर्दै रह्यो भने परोपकारी, सन्तुष्टमणिको वरदान प्राप्त हुनेछ ।

स्लोगनः—

परीक्षाको समयमा प्रतिज्ञा याद आओस्, तब प्रत्यक्षता हुनेछ ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :

- ६) अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि देह, सम्बन्ध वा पदार्थको कुनै पनि लगावले तल नल्याओस् । जुन प्रतिज्ञा छ— यो तन, मन, धन सबै हजुरको हो, अनि लगाव कसरी हुन सक्छ ! फरिश्ता बन्नको लागि यो प्राक्टिकलमा अभ्यास गर— यो सबै सेवा अर्थ हो, अमानत हो, म केवल निमित्त हुँ ।